

همه این عرق ریختن هادر مسیر پر از سنگلاخ و تاریک و روشن جاده رسانه ای انقلاب باعث شد تا در این سال ها نادر طالب زاده برای بسیاری از جوانان پر شور انقلابی و عاشق رسانه به پیر مراد و تکیه گاهی برای آنها تبدیل شود تا در این مسیر ثابت قدم بمانند و راه را از بیراهه تشخیص دهند

حاج نادر تکیه گاهی بی مثال

پیر مراد

محمدرضا
موحدنژاد
دبیر قاب کوچک

در حوزه های مختلف سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی همیشه افرادی پیدا می شوند که نسبت به باقی افراد و حتی نخبگان آن حوزه برای خود یک آئی داشته باشند که آنها را نسبت به دیگران متمایز و در جایگاه الگو و راهنما قرار می دهد. در جاده جبهه فرهنگی انقلاب، بدون شک حاج نادر در این سال ها برای بچه حزب اللهی ها و دانشجویان و شیفتگان هنر انقلاب، حکم همان الگو، راهنما و پیر مراد را داشته است؛ کسی که روزی همه سختی های این جاده پر پیچ و خم انقلاب را طی کرده بود و بدون منت و از سر دلسوزی همه داشته هایش را به مریدانش یاد می داد. اما چه شد که حاج نادر در این روزهای سخت بی اعتمادی برای بسیاری حرف اول و آخر را می زد و توانسته بود جوانان این راه را به سوی خود جذب کند. با مرور فعالیت های فرهنگی و هنری او از دوران جوانی و ابتدای انقلاب و حتی قبل از انقلاب می توان اندکی بر این مسیر الگو شدن چراغ قوه انداخت و از سختی های این راه آگاه شد.

در همان روزهای نخست با توجه به مهارت و تسلطی که به زبان انگلیسی داشت، روزنامه تهران تایمز را راه اندازی کرد که بعدها این روزنامه به یکی از چند روزنامه مهم انگلیسی زبان در میان نشریات

نئونست دروغ های رسانه های غربی را در خصوص این رویداد مهم ایران تاب آورد و همه مسیرهای پیشرفت کاری در آمریکا را رها کرد و به جمع دریای خروشان انقلاب پیوست.

نادر طالب زاده که از نوجوانی در آمریکا زندگی می کرد، رشته فیلم سازی را در دانشگاه کلمبیا می خواند که با شروع انقلاب و پیروزی در بهمن ماه به ایران برگشت تا مستندی در این باره بسازد اما هرچه گذشت

نگاهی به زندگی سردار فرهنگی انقلاب

از جشنواره عمار تا افق...

آزاده قاسمی
خبرنگار

نادر طالب زاده، فیلمساز، مجری، مدیر رسانه و دبیر جشنواره عمار و دبیر کنفرانس افق نو، متولد ۱۳۳۲ در تهران بود. در ۱۶ سالگی برای تحصیل به آمریکا رفت و تحصیلات آکادمیک خود را در رشته سینما به پایان رساند و سپس به ایران بازگشت؛ زمانی که انقلاب در حال وقوع بود. بعد از پیروزی انقلاب اسلامی ایران، مرحوم طالب زاده موفق به دریافت مجوز راه اندازی روزنامه تهران تایمز شد و سپس در سال ۱۳۵۹ در صدا و سیما شروع به کار کرد. در این میان به عنوان مستند ساز به جبهه رفت و پس از بازگشت نیز فعالیت خود را با همین عنوان در تلویزیون ادامه داد.

مستند شوش و شهر شهیدان گمنام از جمله آثار او در چنین دورانی است. طالب زاده خود را پیرو خط انقلاب و بدون وابستگی به حزب و جناح خاص معرفی می کرد. ایشان علاوه بر مستند سازی به ساخت سریال «بشارت منجی» با موضوع مسیح از زبان انجیل برنابا پرداخت که سال ۱۳۷۸ در ۱۳ قسمت ساخته

شد. آقای طالب زاده از جمله موسسان شبکه افق بوده و مسؤولیت موسسه افق نو را نیز برعهده داشت که سالانه کنفرانس هایی را برگزار می کرد. دعوت از چهره های سیاسی و فرهنگی آمریکایی که منتقد آمریکا بودند از جمله موضوعات این کنفرانس ها بود. یکی از این چهره ها کاترین پرز شکدم بود که حضورش در ایران بسیار جنجال آفرین شد. نادر طالب زاده در مصاحبه ای گفته بود: «او مهمان کنفرانس فلسطین بود و جزو ۶۰ مهمانی بود که از آنجا دعوت شده بودند و با تایید سیستم دعوتی آنها و چک و بررسی آنجا به ایران آمد و ما پیش از این او را نمی شناختیم... طالب زاده گفته بود او از جای دیگری دعوت شده بود و ما موظف نیستیم در این باره به جایی پاسخ بدهیم.» با این حال جواد شمقدری، کارگردان سینما و تلویزیون و معاون سابق سینمایی در گفت و گویی اشاره می کند که نادر طالب زاده پیش از این در مورد شکدم هشدار داده است.

این فیلمساز انقلابی طی همکاری و همراهی با شهید آوینی دو مستند فجر و شقایق و ساعت ۲۵ در قالب مجموعه روایت ساخته است.

راه اندازی جشنواره عمار از دیگر فعالیت های طالب زاده در دهه اخیر محسوب می شود. نمایش فیلم های کوتاه، مستند و بلند با محوریت موضوعاتی مانند مقاومت، مبارزه با استکبار و صهیونیسم و موضوعات انقلابی از جمله اهداف این جشنواره هستند.

او نه تنها آتیه ای را که در کشور آمریکا برایش وجود داشته رها کرده، بلکه وارد ایران در زمان جنگ تحمیلی می شود. در جریان انقلاب اسلامی افرادی با مسؤولیت های متفاوت مثل معمار، مهندس و... در حوزه هایی مشغول کار بودند. همه آنها به دلیل ضرورتی که جنگ به وجود آورد وارد جنگ شدند.

از میان همه آنها، مهم ترین افرادی که از عرصه علوم انسانی و... وارد این حوزه شدند، می توان به شهید چمران، شهید آوینی و جناب طالب زاده اشاره کرد. شهید آوینی و آقای طالب زاده به سبب نوع تحصیلات خود، از فضا هایی کاملاً متفاوت وارد موضوعات و روایات جبهه و جنگ می شوند، به موضوعات هنری و به برخی ابزار الکترونیکی مانند دوربین فیلمبرداری اشراف دارند، به زبان انگلیسی مسلط هستند و انگیزه لازم برای ورود به موضوعات جنگ را نیز دارند. گویا در یکی از عملیات ها به اصطلاح شیمیایی هم می شوند که تا آخر عمر تأثیرات و تالعات خاص خود را برای ایشان به همراه داشته است.

بدل شد. اما شوق روایت شجاعت رزمندگان در جبهه ها، نادر جوان را راهی جبهه ها کرد تا در کنار حاتمی کیا، آوینی و دوربین به دستان این دیار، مشق عشق کرده و عاشقی پیشه کنند. اما پس از دوران جنگ، دفاع از مظلوم و روحیه حق طلبی حاج نادر، او را رهسپار بوسنی کرد تا در آنجا نیز روایتگر این مظلومیت ها از قاب دوربین خود باشد.

کسی که مسیر زندگی خود را روشنگری حق علیه باطل و دفاع از مظلوم قرار داده، نمی تواند در مسیر دیگری جز این راه قدم بردارد و همین شد که حاج نادر در ادامه فعالیت های رسانه ای خود به سراغ تهیه برنامه ای به نام «راز» رفت تا ثابت کند که تنها مسیر روشن برای تبلیغ انقلاب و صدای حق، از این راه پر پیچ و خم رسانه می گذرد.

اما برای این که صدای این حق طلبی به گوش همگان برسد، نیاز به تربیت نیرو، تولید برنامه و آماده کردن ساختاری برای پخش تولیدات رسانه ای بود که باز حاج نادر به کمک گروهی از همان جوانان مشتاق به این مسیر، جشنواره فیلم عمار را بنا کردند تا در کنار تولید محصولات رسانه ای برای جبهه فرهنگی انقلاب، نیروهایی تربیت کنند تا در آینده چراغ های روشن این مسیر تاریک باشند.

در ادامه گسترش فعالیت های رسانه ای، با همفکری این پیر رسانه، شبکه افق تاسیس می شود تا جایی برای پخش تولیدات رسانه ای این جبهه فراهم شود. همه این عرق ریختن ها در مسیر پر از سنگلاخ و تاریک و روشن جاده رسانه ای انقلاب، باعث شد در این سال ها نادر طالب زاده برای بسیاری از جوانان پر شور انقلابی و عاشق رسانه، به پیر مراد و تکیه گاهی برای آنها تبدیل شود تا در این مسیر ثابت قدم بمانند و راه را از بیراهه تشخیص دهند.

او انسانی است که فارغ از آن که دارای اندیشه های انقلابی است، مطالعات و ارتباطات بین المللی خوبی هم دارد. او در این مقطع به تربیت شاگردانی می پردازد که طرز تفکر خود را وامدار او هستند که شاید نتیجه اش جشنواره عمار است.

طالب زاده هیچ وقت به سمت سینمای گیشه نرفت. بسیار زمان صرف کرد کسی را پیدا کند تا لیاقت عیسی شدن داشته باشد، مراقب رفتار و نفسانیات خود باشد و حتی در بین سکانس ها به خود سازی معنوی می پرداخت تا جلوی دوربین بتواند نقشی باور پذیر ارائه دهد و بتواند مخاطب را به حقیقت قصه نزدیک تر کند.

او مانند بسیاری از افراد که بعد از مدتی اهداف شان برایشان کار و کسب می شود، نبود. او از لحظه ای که در این راه قدم گذاشت و تا لحظه ای که از دنیا رفت، به تمام معنا معتقد به آن چیزی بود که دنبال می کرد.

طالب زاده هیچ گاه جزو هژمونی رسانه نبود و همیشه منتقد رسانه تحت تأثیر غرب بود. او فردی متجدد و مدرن و حتی در فضای آرمانگرایانه خود بسیار دید بازی داشت، بسیار اهل پژوهش و تحقیق و همیشه شنونده بسیار خوبی بود.

نادر طالب زاده، عصر ۹ اردیبهشت ۱۴۰۱ به دلیل عوارض ناشی از عارضه قلبی و لختگی خون در بخش مراقبت های ویژه بیمارستان درگذشت.